

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

בפני כב' השופט חאלד כבוב

ב"ש 91281/05

המבקשת: מ ד י נ ת י ש ר א ל

על-ידי באת-כוחה - הפרקליטה גב' גז.

נ ג ד

המשיבים: 1. בנימין טל (קוטלובסקי)

2. סרגיי רפאלוב

על-ידי בא-כוחו עו"ד יוטקין

3. אלגר זדה

על-ידי בא-כוחו עו"ד ישראל קליין

4. איגור כץ

על-ידי בא-כוחו עו"ד הגב' פרידלנד

5. זאב שיף

על-ידי בא-כוחו עו"ד זהר ברזילי

6. ויקטור שולקין

על-ידי בא-כוחו עו"ד זהר ברזילי

7. ולדימיר חיימוב

על-ידי בא-כוחו עו"ד קובי שקלאר

8. מרק פיקובסקי

על-ידי בא-כוחו עו"ד קובי שקלאר

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

9. גולנדה זץ (פיזלוייב)

על-ידי בא-כוחו עו"ד אברהם ועו"ד פינטו

10. אליזבר רפאילוב

על-ידי בא-כוחו עו"ד מסטרמן

11. סימונה בלודה

על-ידי בא-כוחה עו"ד רוזנבלום

החלטה

לגבי משיבים 5-19 - 11

זוהי בקשה למעצרים של המשיבים עד תום ההליכים המשפטיים, כאשר בד בבד הוגש כנגדם כתב אישום, יחד עם אחרים, בת.פ.ח. 1055/05 (מחוזי-ת"א) המייחס להם ביצוע עבירות של: קשירת קשר לביצוע פשע, סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, סרסרות למעשי זנות, כליאת שווא, הבאת אדם לעיסוק בזנות, החזקת מקום לעיסוק בזנות, בעילה אסורה בהסכמה, אינוס, משעה סדום וזיוף מסמכים.

1. ע"פי המפורט בעובדות כתב האישום, נשוא ארבעה אישומים, המשיבים ניהלו מקומות שונים לעיסוק בזנות, כאשר אלה העסיקו בחורות בזנות וחיו על רווחיהן. המשיבים גם קשרו קשר עם אחרים מחו"ל לסחר בנשים לשם העסקתן בזנות בישראל, בבתי בושת אשר בבעלותם. כתב האישום מתבסס בעיקרו על תלונותיהן של מספר מתלוננות שיובאו מחו"ל ע"י המשיבים לצורך העסקתן בזנות כאמור.

יעדן של חלק מן המתלוננות היה לאו דווקא ישראל, אלא מקומות אחרים בעולם כגון פורטוגל לצורכי פרנסה בעבודות שהן לאו דווקא בזנות. היו גם מתלוננות שהגיעו לישראל במטרה לעבוד בזנות (מתלוננות באישום 3-4) עקב מצבם הכלכלי הקשה. המשיבים ניצלו מצוקתן של המתלוננות, העסיקו אותן בזנות בתנאים קשים ביותר, במספר רב של שעות במהלך היום וחיו מהאתן ששולם למתלוננות. חלק מן המשיבים, ולצורך בדיקת המתלוננות ויכולתן לקיים יחסי מין שונים, בעלו אותן בעילה אסורה בהסכמה, אנסו אותן וביצעו בהן מעשים מגונים. לצורך הבטחת שהותם של המתלוננות בישראל, נוכח

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

העובדה כי אלה נכנסו לארץ באופן בלתי חוקי דרך המדבר, המשיבים ובאמצעות אחרים זייפו עבורן תעודות זהות לצורך האמור.

2. הטיעונים בבקשה

טיעוני ב"כ המבקשת: (בעניין המשיבים הרלוונטים)

ב"כ המבקשת, עו"ד גז, התבססה בטיעוניה על הודעותיהן של המתלוננות, וכן על הודעותיהם של המשיבים במשטרה. לעניין האישום הראשון, פירטה את הודעתה של המתלוננת באישום זה, לפיה האחרונה סיפרה כי הגיעה לישראל שלא מרצונה, כך שהיא שלמה \$5000 למכר בשם גאורגי בכדי לנסוע לפורטוגל ולעבוד שם כמטפלת. הגיעה ממוסקווה לישראל דרך המדבר המצרי. מאוחר יותר הגיעה לעיר שאינה יודעת שמה, נפגשה עם המשיבים 7, 10 ו-2 והבינה כי היא הולכת לעבוד בזנות. לאחר שהוסברו לה תנאי עבודתה, העסיקו אותה בבית בושת ברח' טברסקי בת"א. המתלוננת עבדה בתנאים קשים, 7 ימים בשבוע משעה 11 בבוקר - 5 לפנות בוקר, נעלו עליה את בית הבושת ואסרו עליה לצאת ממנו. היו מקרים שהבעלים של בית הבושת היו כועסים עליה כיוון שלא היו לה לקוחות מספיק - משיב 2 הרים עליה יד ואיים כי ימכור אותה. המתלוננת סיפרה על המעבר שלה, באמצעות בעלים שונים, לבתי בושת שונים, כאשר נאמר לה כי "ביזבוז" עליה המון כספים תמורת רכישתה (\$9000) וכי עליה לעבוד במטרה להחזיר כספים אלה. המתלוננת גם סיפרה אודות חלוקת הכספים בין השותפים בבתי הבושת בהם עבדה - כאשר עבורה לא היו משלמים מעבר לתלשום עבור אוכל ואמצעי מניעה בלבד.

לעניין מעשי האינוס, באישום השני, סיפרה כי המשיב 2 אנס אותה מספר פעמים על אף שהתנגדה, צעקה ובכתה שיחדל ממעשיו.

לעניין האישום השלישי, ציינה ב"כ המבקשת, כי המתלוננת באישום זה הגיעה לישראל לצורך עבודה בזנות, וידעה זאת כבר מההתחלה. משיב 6 קיבל את פניה בשדה התעופה, ובדרך לדירה הסביר לה את נהלי העבודה, השכר ותקופת העבודה שתעבוד עבורו. המשיב הגיע עם המתלוננת לבית מלון והכריח אותה לקיים עמו יחסי מין אוראליים - המתלוננת עשתה כן כיוון שפחדה ממנו. גם במקרה זה המתלוננת סיפרה את השתלשלות האירועים עמה, מעברה מבית בושת לאחר, האתנן שהיה מחולק בין הבעלים, מספר הקליינטים שהיה לה בכל בית בושת. המתלוננת סיפרה גם אודות נעילתה בבית הבושת ע"י אחרים עפ"י הוראותיו של משיב 6, ואף אודות האיומים של המשיב כי יפגע במפשחתה "אם תעשה בעיות".

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

לעניין אישום זה ישנו חיזוק של העדה גלינה ברקמן, שותפה של משיבה נשוא אישום זה - עדה זו הודה במעשים המיוחסים לה וכבר נגזר דינה באמור. העדה אימתה בהודעותיה כי אכן המתלוננת הספציפית "שייכת לבחור בשם ויקטור" וכי הייתה מתחלקת יחד עמו באתנן של אותה מתלוננת. העדה זיהתה גם את המתלוננת וגם את המשיב.

לעניין האישום הרביעי, גם כאן ציינה ב"כ המבקשת כי המדובר בשתי בחורות שהגיעו לארץ דרך המדבר המצרי באופן בלתי חוקי, וזאת בכדי "לעשות כסף" בין אם לעבוד כמטפלות ובין אם בעבודות זנות. השתיים נאלצו לעבוד בזנות בלית ברירה, כאשר בהתחלה היה זה משיב 4 אשר ליווה אותן. לעניינה של המשיבה 11, המתלוננת (סאשה) הייתה משאירה לה חלק מהאתנן שהייתה מקבלת, וגם ראתה אותה לוקחת כסף מהקופה, כאשר לדבריה המשיבה ידעה על התנאים הקשי בהם היא הייתה יחד עם אחותה (המתלוננת האחרת באישום זה).

טיעוני ב"כ המשיבים 5 ו-6:

ב"כ המשיבים, עו"ד ברזילי, ציין בטיעונו, כי עוצמתן של הראיות לכאורה הן כאלה המחייבות שחרורם של המשיבים. כך טען לגבי המשיב 5, כי זה מואשם לפי כתב האישום הראשון במעורבות בשלושה בתי-בושת, לפי סעיפים 7-10 לאישום הראשון, כאשר בגין אלה הוא כבר נשפט ונגזר דינו ל-4 שנות מאסר בפועל, אותם הוא מרצה כיום, כך שמדובר לטענתו בתקופה זהה מבחינת עובדות האישום בתיק בגינו נגזר דינו באישום זה. מדובר באסיר שהיה אמור לצאת לחופשות, אך בגין החזקתו כעצור בתיק דן נמנעו ממנו החופשות ובכך גם נפגע שיקומו הכולל גם עבודה מחוץ לכותלי בית-הכלא הדרים, שם מרצה את מאסרו.

עוד הוסיף ב"כ המשיב, כי לעניין המתלוננת גלינה, מדובר בשיהוי גדול בתלונתה, מה שמעיד על רצינות כוונותיה, כאשר כבר עברו שנתיים וחצי מהיום בו ברחה מהמכון. המתלוננת זיהתה את המשיב מאלבום קלסטרוניס שהוצג לה בתחנת המשטרה, הכל בהעדר נוכחות עו"ד, ובכך נגרמת פגיעה בזכויותיו של המשיב וחשש להליך פגום. כל שמוזכר בעניינו של המשיב 5, הוא שהיה שותף בבית הבושת ותו לא, כאשר גם על כך יצויין, כי בכל פעם שהוצג למתלוננת אלבום קלסטרוניס שונה, והיתה מזהה מי מבין המשיבים, היתה מצביעה עליו כמי שהיה בעלים של בית בושת זה או אחר. בית המשפט מתבקש לדחות את הטענה לפיה המתלוננת השתתתה בהגשת תלונתה, כיוון שפחדה מהמשיב, וזאת בשל העובדה שחלפה תקופה ניכרת בת שנתיים וחצי, ולמתלוננת קמו אין-ספור הזדמנויות להגשת התלונה וזו בחרה שלא לעשות כן.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

המשיב 5 הודה בחקירתו מיום 13/3/05, כי עבד במכון ברח' טברסקי 15 בת"א, כשותפו של המשיב 1, כאשר היה לוקח כסף מהקופה לצורך השקעה בשיפוצים, אך לא היה לו כל קשר לבנות.

לעניינו של המשיב 6, ב"כ המשיב, עו"ד ברזילי, הוסיף לציין כי אין כל בסיס להעבירה של סחר בנשים בעניינו של זה, כיוון שלא הוזכר עניין של העברת כספים בין המשיב 6 לבעליה של המתלוננת.

גם לשאלת כליאתה של המתלוננת, זו לא ידעה ליתן תשובה ברורה לשאלה אם המשיב 6 נעל אותה במכון, כאשר בעימות היא סיפרה עליו דברים טובים "הרגשתי אצלו טוב, אך חליתי, ויקטור לא הכריח אותי לעבוד, התקשר בעצמו לאריק שאריק ייקח אותי משום שאני חולה".

לעניין האישום השלישי (המשיב 6)

קיים קושי מהותי בהוכחת קיומה של תשתית ראייתית לעניין המתלוננת הרלוונטית לאישום זה, כיוון שמדובר במתלוננת שכבר עזבה את הארץ.

לעניין עבירת האינוס, המתלוננת סתרה את גרסאותיה האחת בשנייה, כאשר בעמ' 1, שורה 39, להודעתה, ציינה כי הסכימה לקיים עם המשיב 6 יחסי-מין לאחר שאמר לה כי הוא רוצה "לבדוק אותה", בעוד שבעמ' 4 בשורה 4 להודעתה, טענה כי המשיב 6 הכריח אותה לקיים עימו מין אוראלי.

ב"כ המשיב, העלה גם טענות מטענות שונות לעניין הפליה בין המעורבים, כאשר לטענתו המבקשת הסכימה לשחרר את גלינה בקרמן, בעוד שלה דווקא מיוחסת עבירה של סחר בנשים ב-4 בחורות, להבדיל ממשיב זה.

באשר לנסיבות האישיות של המשיב 6, הוסיף לציין ב"כ המשיב כי בית המשפט מתבקש ליתן דעתו לתסקיר המעצר הממליץ על שחרורו של המשיב 6 ללא תנאים מגבילים, וזאת לאחר שבחן את מידת מסוכנותו.

המשיב כבר עזב את עיסוקו הקודם, כמו גם יש ליתן משקל למצבו הבריאותי הקשה, עליו ניתן ללמוד ממכתב רופאת המשפחה המטפלת, בעיות לב, סכרת ולחץ דם גבוה, העלולים לסכן את חייו עת מעצרו.

באשר למשיב 5, טען ב"כ המשיב כי מדובר באסיר שיצא למספר חופשות בהסכמת המבקשת, לאחר שהפקיד ערבויות מתאימות.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

משיב זה בעל משפחה, אב לשני ילדים, ויציאתו לחופשות נחוצה לילדיו. אשר על כן, בית המשפט מתבקש לשחררו בתנאים לפיהם לא יפגעו זכויותיו כאסיר, יציאה לחופשות.

טיעוני ב"כ המשיבים 7 ו-8:

ב"כ המשיבים, עו"ד שקלאר, ציין בטיעונו לעניינו של משיב 8, כי לעניין האישום הראשון המדובר במקרה מלפני כ-3 שנים כאשר כל האישום מתבסס על תלונתה של המתלוננת שככל הנראה מצאה לנכון להתלונן כאמור רק משום חרב הסילוק מהארץ המונח על צווארה. עפ"י הודעתה של המתלוננת במשטרה אין חולק כי משיב זה לא נכח בדירה אליה הובאה המתלוננת בפעם הראשונה עם כניסתה לארץ, המתלוננת גם לא הזכירה בשלב הראשון כי המשיב היה הבעלים שלה, כאשר כל הזמן ייחסה את הבעלות למשיב 2.

עוד הוסיף ב"כ המשיב, כי המתלוננת זיהתה את המשיב לראשונה במסדר זיהוי תמונות שנעשה לה, כאשר מסדר זיהוי זה לוקה בפגמים הן נוכח העובדה כי לא נכח עו"ד במסדר כמו שגם לא ניתן לדעת איזה תמונות בדיוק הוצגו לה. מה גם מוזרה התופעה שהמתלוננת מצאה לה 13 זהויות שונות ולכולם מייחסת כי אלה היו הבעלים שלה. לעניין ההודעה לפיה המתלוננת מייחסת למשיב זה כי צעק עליה כי תעבוד טוב, גם כאן היא אמרה כי המשיב אמר לה שתתחיל לעבוד אחרת "ימסור" אותה לידיים אחרות, ולא דווקא "ימכור" אותה. עוד הוסיף, כי המשטרה חדלה מלחקור את המשיב אודות מכון "קליאופטרה" בעוד שכתב האישום מייחס לו עבירות חמורות בנדון. גם העדה העיקרית בתיק (גולה) ציינה כי המשיב היה שותף שלה בתיק הקודם בו הורשעה אך ציינה כי מעולם המשיב לא סחר בנשים ולא קיבל ממנה כסף באמור.

עוד לעניינו של משיב 7, הוסיף עו"ד שקלאר לציין, כאמור באישום הראשון, המתלוננת ציינה בהודעתה כי הובאה לראשונה לביתו של משיב זה, כאשר האחרון שאל אותה לגבי הצלקת שיש לה על היד – אך המתלוננת לא ציינה כלל וכלל כי משיב זה קנה ו/או מכר אותה. עפ"י העולה מהודעתה של המתלוננת מהרגע שבו נלקחה מביתו של המשיב ע"י משיב 2 ו-10 לא ראתה פגשה שוב במשיב זה. עוד לגישתו של עו"ד שקלאר המדובר באישומים שכבר יוחסו למשיב בעבר בתיקים אחרים ושכבר הודה בהם המשיב וקיבל את הדין בהם.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-לפו

ב"כ המשיבים, העלה עוד שורה ארוכה של טיעונים משפטיים שונים שלגישתו יש בהן כדי להצביע על מספר פגמים המצדיקים שחרורם של המשיבים. טיעונים אלה מתייחסים הן לכך שהמדובר באירועים ישנים כאשר שיהוי המתלוננות בהגשת תלונתן מעורר חשדות, והן לעניין האפליה הגשת כתבי אישום נגד המשיבים כאשר המבקשת בחרה שלא לעצור את (לוניה) שדווקא לה מיוחסים פעולות משמעותיות יותר. ב" המבקשים עמד בטיעונו על טענת "סיכון כפול" כאשר לגישתו המשיבים כבר הורשעו בעבר בגין המעשים המיוחסים להם בכתב האישום. בסוף טיעונו ציין עו"ד שקלאר כי לאור חלוף הזמן לא מתקיים סיכון ומכאן שאין צורך במעצרו של המשיבים. ב"כ המשיבים עתר בפני לשחרר את המשיבים ולחילופין נוכח העובד כי המדובר באסירים, להורות על מעצרו בתנאים של מאסר כך שיתאפשר להם להמשיך ולצאת לחופשות.

טיעוני ב"כ המשיב 9:

ב"כ המשיבה, עו"ד פינטו, ציין בטיעונו לעניינה של משיבה זו בדומה ליתר המשיבים כי המדובר כאן "בסיכון כפול" כאשר לגישתו המשיבה כבר נידונה בגין אותן עובדות המיוחסות לה באישום זה בתיק קודם וכבר קיבלה הדין בעניינם ונגזר עליה 4 שנות מאסר. למשיבה זו מיוחס בכתב האישום תפקיד מינורי להבדיל מיתר המשיבים, כאשר היא מוזכרת רק באישום הראשון ורק בחלק מן הסעיפים של האישום האמור, מכאן שעובדות האישום בעניינה אינה מלמדים על מעורבותה של זו בעבירות סחר וסרסרות אלא בעבירות פחותות יותר בחומרתן. מהודעותיה של המתלוננת נשוא האישום הראשון עולות סתירות בגרסאותיה כך שהיא לא יחסה למשיבה זו מעורבות בהתחלה, ורק לאחר שזיהתה אותה בתמונה ציינה כי היא נהגה כלפיה מנהג בעלים.

ב"כ המשיבה, הוסיף לציין, כי מהמשיבה לא נשקפת כל סכנה משום העובד כי המדובר באסירה למופת העובדת שתי עבודות כאסירה – מכאן עתר ב"כ המשיבה להורות על שחרורה של המשיבה בתיק זה.

טיעוני ב"כ המשיבה 11:

ב"כ המשיבה, עו"ד רוזנבלום, ציין בפתח טיעונו כי המבקשת עצרה משיבה זו עם חקירתם של שתי המתלוננות נשוא כתב האישום, אך כבר ביום 9.2.05 בחרה לשחררה, והנה היום היא חוזרת שוב ומבקשת לעוצרה עד תום ההליכים, ולא ברור למה, כאשר העילה למעצרו היא מסוכנות ובעניינה של המשיבה לא מתקיימת עילה זו, שהרי הי כבר שוחררה - אם אכן היא מהווה סיכון המבקשת לא הייתה משחררת אותה כבר מההתחלה. המשיבה לא הפרה את תנאי השחרור (5 ימי מעצר בית) מכאן שאין עילה

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-א-יפו

לחזור ולעצרה, וגם קיומה של העובדה לפיה המשיבה חזרה לנהל את בית הבושת אותה ניהלה בעבר הרי אין להסיק מכך כי המשיבה עסקה או עוסקת הסחר וסרסרות אלא לכל היותר בהחזקת מקום וניהולו כאמור, כאשר על כך תיתן את הדין במסגרת התיק העיקרי.

נגד משיבה זו מיוחס האישום הרביעי בלבד, כאשר האחרונה חולקת על קיומן של ראיות לכאורה באשר לכל הוראות החוק המיוחסות לה, מלבד עבירת "החזקת מקום לשם זנות ו - סרסרות למעשי זנות". האישום מייחס גם למשיבים 3 ו-4 את אותם הוראות חוק כאשר חומר הראיות לא מלמד על הידברות כזו אות אחרת עם משיבים אלה לצורך קניה או מכירת המתלוננות. עוד הוסיף לטעון ב"כ המשיב כי מכל מקום לא ניתן ליחס למשיבה מעורבות בעבירת הסחר בנשים משום העובדה כי מעובדות כתב האישום מצטיירת תמונה לפיה עבירת הסחר תמה והתגבשה עוד בטרם משיבה זו נכנסה לתמונה. גם הודעותיה של מתלוננת, לגישתו של ב"כ המשיבה, מצביעות על אבחנה בין המשיבים הרלוונטיים למשיבה, לפיהן לא ניתן להצביע על הפללה ישירה נגד המשיבה.

לעניין המסוכנות ועילת המעצר, הוסיף ב"כ המשיבה לציין כי גם אם ביהמ"ש ילמד על קיומה של תשתית ראייתית לכאורית נגד המשיבה, עדיין לא ניתן ללמוד על מסוכנותה, וזאת משום העובדה כי המשיבה נעדרת עבר פלילי, חלף זמן רב על העובדות המיוחסות לה, אם חד הורית המפרנסת את עצמה ועוד שני ילדים (ילד בן 3). תסקיר שירות המבחן מציייר את הקושי בו נתונה המשיבה, יחד עם זאת המדובר בכזו שהיא נורמטיבית לחלוטין בעלת השכלה אקדמית (בכימיה). המשיבה הביעה חרטה על מעשיה ורצונה לחזור למשפחתה הקטנה. סופו של דבר, ב"כ המשיבה עתר בפניו להעדיף את אינטרס ההגנה על התא המשפחתי על אינטרס הציבור ולהורות על שחרור המשיבה בתנאים הראויים.

3. דיון בבקשה

א. ראיות לכאורה:

כאמור עפ"י חוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים) תשנ"ו - 1966 (להלן: "חוק המעצרים") ביהמ"ש מוסמך להורות על מעצרו של הנאשם עד תום בירור דינו, כאשר התנאי להפעלת סמכות זו תלוי בקיומה של תשתית ראייתית לכאורית הקושרת את הנאשם לביצוע המעשים המיוחסים לו. כפי שאלה באו לידי ביטוי בכתב האישום.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

א. התנאי הראשון על מנת להורות על מעצרו של המשיב, וכפי שכבר ציינתי זאת, הוא קיומן של ראיות לכאורה כפי שזה נקבע בפרשת זאדה בבש"פ 8087/95, פ"ד נ(2) 133, ע"י כב' השופט ברק, וזאת כלדקמן:

" השאלה אינה אם חומר הראיות המצוי בידי התביעה מוכיח 'לכאורה' את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר. המבחן הינו אם בחומר החקירה שבידי התביעה מצוי פוטנציאל ראייתי אשר בסיוע המשפט יהא בכוחו להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי"

ב. תנאי שני למעצרו של נאשם הוא קיומה של עילת מעצר המצדיקה מעצרו מאחורי סורג ובריה. סעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים מסמיך את ביהמ"ש להורות על מעצרו של הנאשם כאמור במידה וקיים חשש לקיום אחת או יותר מעילות המעצר המנויות בסעיף 21 כאמור.

ג. תנאי שלישי ואחרון שעל ביהמ"ש לבחון בבואו להורות על מעצרו של המשיב הנו התנאי הקבוע בסעיף 21(ב)(1) לחוק המעצרים, לפיו מעצרו של נאשם יהיה רק במידה וביהמ"ש לא מצא בחלופת המעצר העומדת בפניו כזו שיש בה כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת מהנאשם. (פרשת קורמן: "... על רקע זה התבססה והלכה התפיסה המניעתית. על פי תפיסה זו, אין הצדקה למעצר אלא אם.. השחרור כרוך בסכנה לציבור...")

הגם שלאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, קמה חובה מוגברת על בתי המשפט בישראל לבחון בדקדקנות רבה את המוסכנות הנשקפת מהנאשם, ובמקרים בהם תעמוד חלופה ראויה שתיבחן ע"י ביהמ"ש ויהיה בה כדי להשיג את תכלית המעצר, ביהמ"ש ייטה בדרך כלל, לאור העובדה כי עסקינן בשלב ביניים בלבד ויכול שאותו נאשם יצא זכאי בדיעבד, להורות על שחרורו לחלופה מתאימה. מאידך, ביהמ"ש יעשה האיזון הראוי בין הצורך לשמור על זכויותיו של הנאשם, לבין הצורך לשמור על ביטחונו של המתלונן הספציפי, כמו גם על ביטחונו של הציבור הרחב, וזאת אם יתרשם עפ"י סוג העבירה ומסוכנותה ו "הרקורד" של אותו נאשם כי אין בשחרור הנאשם לחלופת מעצר כדי לאיין המסוכנות הנשקפת ממנו.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ הצדדים, כמו גם לאחר שעיינתי בחומר החקירה שהוגש בפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי המדינה יצאה ידי חובתה באשר לקיומן של ראיות לכאורה, והכל כפי שיפורט להלן:

לעניין האישום הראשון (משיבים 5-9)

בהודעתה המפורטת של המתלוננת נשוא האישום הראשון, מיום 20/2/05, פירטה כי הגיעה לישראל שלא מרצונה, כך שהיא שילמה \$ 5000 למכר, בשם גיאורגי, בכדי לנסוע לפורטוגל ולעבוד שם כמטפלת.

הגיעה ממוסקוואה לישראל דרך המדבר המצרי, לאחר כניסתה לארץ, נהג רוסי הסיע אותה ביחד עם בחורות אחרות לעיר שאינה יודעת את שמה, והגיעו לבית בן 3 קומות, באותו מעמד אספו לכולן את המסמכים והדרכונים.

למחרת הסיעו אותה לווילה של המשיב 7, ולמחרת הגיע המשיב 10, שאל אותה אודות משפחתה ואם יש לה ילדים, ואז ראתה את משיב 10 יוצא מהחדר ומדבר עם המשיב 7 ואומר לו כי "צריכים לחגוג עסקה מוצלחת".

המשיב 10 חזר בערב עם אדם אחר שהציג עצמו בשם סרגיי, היה זה המשיב 2, וזה אמר לה "מהיום את תעבדי אצלנו, תעשי סקס רגיל, עם קונדום ומין אוראלי, גם עם קונדום" עוד הסביר לה כי תנאי העבודה יהיה כך שבחודש הראשון תקבל 15% וכל חודש יתווסף 5% עד שתגיע ל-50% וכי היא חייבת לעבוד שנה, ואם לא תציית יהיה לה גרוע.

מאוחר יותר המשיבים 2 ו-10 הסיעו אותה לגבעתיים לדירתו של המשיב 1, ומאוחר יותר הסיעו אותה למכון ברח' טברסקי 15 בת"א, שם בעלי הבית היו המשיבים 8, 2, 10, 1 ו-5, המתלוננת ציינה כי עבדה במכון זה 7 ימים בשבוע מהשעה 11:00 עד השעה 05:00, כאשר בחודש הראשון לא שילמו לה, אלא היא רק קיבלה כסף לאוכל ולאמצעי מניעה, שמפו ובגדים, ונאסר עליה לצאת את בית הבושת.

המתלוננת הביעה את התנגדותה לעבוד בבית הבושת האמור, אך המשיבים 2 ו-10 כעסו עליה והטיחו בה כי אם לא תעבוד או אם תעבוד גרוע ימכרו אותה לאנשים שירביצו לה ושם היא תעבוד ללא הפסקה.

עוד בהודעתה מיום 21/2/05, הוסיפה לציין כי מכל הסכום ששילמו לה הלקוחות, המשיבים הרלוונטיים היו מתחלקים ביניהם באופן. מה עוד שמשיבים 8, 2, 10 ו-5 היו תמיד נותנים הוראות לבנות שעבדו בבית-הבושת.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

המשיב 8 הטיח במתלוננת כי לא משתלם להחזיק אותה ושאלן ממנה שום רווח, וכי כדאי לה שתתחיל לעבוד או שיהיה לה יותר גרוע. עוד מסרה כי המשיב 5 גם הוא קילל אותה, והטיח בה שאם לא תעבוד כראוי ימסור אותה לידיים אחרות ושם יהיה לה "סוף". מאוחר יותר המשיב 5 העביר אותה, בעקבות שיפוץ בבית הבושת, למשיב 6, אשר ניהל בית בושת בשם "קלאב פלמנגו", והאחרון היה נועל אותה בלילה במכון. בהודעתה מיום 22/2/05 הוסיפה לציין לעניין משיבה 9, כי הגיעה לבית הבושת ואמרה לה שהיא כאן בעלת הבית, והמשיב 2 שותף יחד עמה ועם המשיבים 8 ו-5 וליוניה, וכי "עכשיו יש לך הרבה בעלי-בית ותצייתי לכולם". המתלוננת הוסיפה לציין בהודעתה זו, כי המשיבה 9 היתה לוקחת את המעטפה עם הכסף ומחלקת בינה לבין יתר הבעלים.

בדוח הובלה והצבעה של המתלוננת מיום 9/3/05, המתלוננת הצביעה על בתי הבושת השונים, אותם הזכירה בהודעותיה במשטרה, כמו כן זיהתה במהלך הסיור את הוילה אליה הגיעה לראשונה כשהובאה ארצה.

בעימות בין המתלוננת למשיב 5 מיום 20/3/05, המשיב 5 הכחיש היכרות עם המתלוננת, וכשהאחרונה הטיחה בפניו כי יש לו כיסא של ילד קטן ברכב, ושלאשתו היה מכון יופי, והיא זוכרת זאת מהעת בה המשיב הסיע אותה ליפו, השיב המשיב כי יכול להיות שהמתלוננת יודעת את הפרטים האמורים מהחוקרים.

בהודעתו של המשיב 6 מיום 3/4/05, הודה משיב זה כי עבד בבית הבושת פלמנגו, זיהה את המתלוננת כמי שעבדה תקופה קצרה במכון ואח"כ נעלמה, כמו שגם זיהה את המשיב 5 כמי שהיה מגיע לאותו מכון, זיהה גם תמונתו של המשיב 8 כמי שהיה חבר של המשיב 5

בעימות בין המתלוננת לבין המשיב 6 מיום 5/4/05, המתלוננת זיהתה את המשיב 6 כמי שעבד בבית הבושת פלמנגו.

בעימות בין המתלוננת לבין המשיב 7 מיום 7/3/05, המתלוננת זיהתה את המשיב 7 כמי שהגיעה לביתו בסמוך לאחר כניסתה לישראל.

בהודעתו של המשיב 8 מיום 7/3/05, ציין המשיב כי עבד במכון ברח' טברסקי 15 בת"א, וכי יכול להיות שהמתלוננת עבדה שם אך הוא אינו זוכר אותה. עוד ציין כי בעלי הבית באותו מכון היו המשיבים 1, 5 ו-8.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

בהודעתה של המשיבה 9 מיום 10/3/05, זיהתה זו את המשיב 7 כמי שהיה שותפה במכון ברח' הגליל 2.

בעימות בין המתלוננת למשיבה 9 מיום 10/3/05, הראשונה ציינה כי המשיבה 9 ידעה היטב כי היא, המתלוננת, קנויה וכי לא קיבלה משכורת אלא רק 50 ₪ עבור כל יום עבודה, כמו גם ידעה המשיבה 9 שהמתלוננת נהגה לישון במכון כשההוראות לפתיחת וסגירת המכון היו יוצאות תחת ידה של המשיבה 9.

המתלוננת ידעה לומר למשיבה 9 איך היא נראתה באותה תקופה (שיער שחור, קצת יותר ארוך מעכשיו, היתה יותר רזה), כמו גם סיפרה שלמשיבה 9 בעל וילדה בת 16 ובן. המשיבה הגיבה אודות כך, שהיא אינה יודעת כיצד המתלוננת יודעת את הפרטים האמורים לעיל.

לעניין האישום השלישי (משיב 6)

גם באישום זה המתלוננת הרלוונטית לאישום ציינה בהודעתה מיום 15/12/01, כי הגיעה לישראל לצורך עבודה בזנות וידעה זאת כבר מהתחלה, המשיב 6 קיבל את פניה בשדה התעופה ובדרכם הסביר לה את נוהלי העבודה, השכר ותקופת העבודה שתעבוד עבורו. המשיב 6 לקח אותה לבית מלון והכריח אותה לקיים עימו יחסי מין אוראליים, מאוחר יותר ביום 26/10/03 עברה המתלוננת לדירה שבבעלותו של משיב זה, כאשר תחת ידו של המשיב עבד "דימה הרזה", והוא היה, על פי הוראותיו של המשיב, מביא לה ולשאר הבחורות אוכל ונועל אותן כך שלא יוכלו לצאת את הדירה.

מאוחר יותר העוברה המתלוננת למכון שהיה בבעלותה של גלינה ויעקב בת"א, ברח' ז'בוטינסקי. גלינה נהגה לנעול אותה במכון ולומר לה כי המשיב 6 ביקש ממנה זאת. עוד ציינה המתלוננת, כי המשיב 6 איים עליה שיפגע במשפחתה אם תעשה בעיות.

המתלוננת זיהתה במסדר זיהוי תמונות את תמונתו של המשיב 6, כמי שכונה אף הוא "דימה" והכריח אותה לשכב עימו.

בהודעתה של גלינה בקרמן (להלן: העדה), מיום 15/12/03, זו הודתה כי החזיקה ביחד עם בעלה, יעקב, בית בושת בת"א וכי המתלוננת היתה שייכת למשיב 6. עוד, לדבריה, האתנן ששילמו הלקוחות היה מחולק בינה לבין המשיב 6.

העדה זיהתה במסדר זיהוי תמונות את תמונתה של המתלוננת ותמונתו של המשיב 6, כמי שהזכירה בהודעתה.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

בהודעתו של המשיב 6, מיום 5/4/05, סתר את הודעת העדה, "שותפתו", וטען כי "הכל שקר" וכי הוא אינו מכיר את המתלוננת.

לעניין האישום הרביעי (משיבה 11)

באישום זה מדובר בשתי מתלוננת שהן אחיות, כאשר גם כאן מדובר בשתי בחורות שהגיעו לארץ דרך המדבר המצרי באופן בלתי ליגלי, לגרסתן כדי "לעשות כסף", בין אם לעבוד כמטפלות ובין אם בעבודות זנות.

על-פי הודעתן של המתלוננת מיום 10/2/05 ו-9/2/05, הן נאלצו לעבוד בזנות בלית ברירה. עובר לעובדות הרלוונטיות למשיבה זו, על-פי הודעתה של המתלוננת (סשה) מיום 9/2/05, משהתחילה לעבוד בבית בושת "פיפ-שואו", המשיב 4 אמר לה כי על-פי החוזה היא מחוייבת לעבוד עבורם במשך שנה. מאוחר יותר הגיעה המשיבה 11, לפי הרשמותה של המתלוננת מדובר היה גם במי שהיא בעלת המכון, אשר נתנה הוראות לבנות. המתלוננת עבדה בבית הבושת האמור כל יום בין השעות 09:00 עד 24:00, וישנה במכון. עוד ציינה, כי היתה משאירה בכל יום 40 ש"מ מכל לקוח לטובתה של המשיבה 11, וכי ראתה את המשיבה לוקחת כסף מהקופה.

לגישתה של המתלוננת, המשיבה 11 ידעה אודות מצבה הקשה ותנאי העבודה הקשים. כאשר האחרונה היתה גם דואגת למגבות, לקופאים ולפעמים היתה היא בעצמה יושבת בקופה וגובה כספים.

בהודעתו של המשיב 4 מיום 10/2/05, זיהה זה את תמונתה של המשיבה 11 כבעליו של בית הבושת "פיפ-שואו".

בהודעתה של המשיבה 11 מיום 9/2/05, ציינה זו כי בשנת 1997 היא אכן החלה לנהל את בית הבושת "פיפ-שואו".

סיכומו של פרק זה, בחינת הראיות לכאורה שיש בידי המבקשת בשלב זה חייבת להוביל למסקנה בדבר קיומה של תשתית ראייתית מספקת הנחוצה לשלב זה של הדיון, ודי בעניין זה להדגיש את הודעות המתלוננת, גרסתן במהלך העימות והצבעתן על ממצאים מוכמנים כמפורט בניתוח חומר הראיות לעיל, כדי לקבוע קיומן של ראיות לכאורה.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

ב. מסוכנות ועילת מעצר:

משקבעתי שקיימות ראיות לכאורה הרי שקיימת גם עילת מעצר ע"פ דין, שכן חזקה היא שהמבצע עבירות מסוג זה מסוכן לציבור.

שוב על ביהמ"ש לבחון בכל מקרה אם מתקיימת עילת מעצר, אם ניתן להשיג את תכלית המעצא באמצעות שחרור בערובה בתנאים מגבילים ויש לנקוט באמצעים שפגיעתם בחירות המשיב פחותה.

בבואי לשקול חלופת מעצר באשר למשיבים אלה התייחסתי להתנהגותם החמורה כלפי המתלוננות, זאת ע"פ העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, סחר בבני אדם לעיסוק בזנות, סרסרות למעשי זנות, כליאת שווא, הבאת אדם לעיסוק בזנות, החזקת מקום לעיסוק בזנות, בעילה אסורה בהסכמה, אינוס, משעה סדום וזיוף מסמכים.

מכל המפורט בחומר הראיות שלכאורה הוכח כבר בפניי, הוכיחו המשיבים כל אחד על-פי חלקו, כי יש במעשיהם משום מסוכנות הנלמדת מטיב העבירות.

גם ביהמ"ש העליון עמד בשורה ארוכה של החלטות על מסוכנותם של כאלה במעורבים בפרשיות של סחר בנשים והדחת אחרות לעסוק בזנות וכל העבירות הנגזרות מעבירת הסחר כאמור. בית המשפט עמד כבר פעמים רבות על כך שבעבירה של סחר בבני אדם גלומה מעצם טבעה ואופייה מסוכנותו של הנאשם, ושברוך כלל עבירות אלה אינן מתאימות לחלופת מעצר, בשל החשש שהנאשם ימשיך לבצען גם כאשר הוא ספון בביתו... ביהמ"ש אף הדגיש כי קביעות אלו נכונות גם כאשר העבירה לא לוותה באלימות או כורח כלפי המתלוננות ואפילו כאשר נטען כי הן רצו בעסקאות הקשורות אליהן. (בש"פ 11367/03 מורדכוביץ נ' מ"י, תק-על 2004 (1), 241).

אינני רואה הבדל של ממש, כפי שטענו לכך ב"כ המשיבים, בין אלה שנטלו חלק ביבוא המתלוננות מחו"ל לבין אלה שהיו אחראים על "משמורתן" בתוך ישראל, לבין אלה שפקחו על עבודתם ונהגו כלפיהן מנהג של בעלים, כאשר ברור הוא כי המדובר בשרשרת שלמה שעניינה "שגשוג" של עסק הסחר בנשים, וכל תפקיד ותקפיד בחוליה האמורה הינו חיוני להשגת מטרת "השגשוג" כאמור. (אף שיתכן ויש משמעות לתפקידו וחלקו של כל אחד ממרכיבי השרשרת)

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

ג. שקילת חלופת מעצר:

נכון הדבר שביהמ"ש נותן משקל רב למסוכנות במעשי הנאשמים ומכך הוא לומד על אופיים של אלה המבצעים עבירות חמורות כגון דא, אך יחד עם זאת, וכפי שכבר ביארתי זאת לעיל, עילת המסוכנות אין בה לבדה כדי להצדיק מעצרו של אדם מאחורי סורג ובריח מבלי שנבחנו החלופות המוצעות על ידו. לעניינינו, בעניינם של המשיבים 5, 7, 8 ו- 9 מדובר באסירים המרצים כיום עונש מאסר בגין עבירות דומות לכתב האישום נשוא בקשת מעצר זו. דומה כי רצון המשיבים ובאי-כוחם הוא לשמור על הסטטוס שלהם ועל ההטבות שזכו להם המשיבים על ידי יציאתם לחופשות תחת הסטטוס של אסירים, כאשר ברור כי מעצרו של המשיבים עד תום בתיק זה יחסום יציאתם לחופשות נוספות בעתיד.

מאחר והמדובר באסירים כאמור, ונוכח העובדה כי יציאתם של המשיבים לחופשות כרוך בהפקדת ערבויות ובתנאים המוסדרים על ידי שבי"ס, מצאתי להורות על מעצרו של המשיבים 5, 7, 8 ו- 9 עד תום ההליכים בת.פ.ת. 1055/05 (מחוזי ת"א), מעצר בתנאי מאסר, כד שלא יפגעו זכויותיהם של אלה להמשיך ולצאת לחופשות בעתיד כפי שנהגו לצאת טרם מעצרו בתיק זה.

באשר למשיב 6, כאמור משיב זה אינו אסיר או עצור. עוד למותר לציין כי העבירות המיוחסות לו בתיק זה בוצעו על ידו כחודש בלבד לאחר שהורשע ונגזר דינו ביום 10/7/02 בתיק קודם, בעבירות דומות, בגינו הוטל עליו עונש של 6 חודשי מאסר בפועל. יחד עם זאת, לאור חלוף הזמן מיום ביצוען של העבירות המיוחסות לו, ונוכח התסקיר החיובי שהוגש בענייניו מאת שירות המבחן, ממנו ניתן ללמוד על שינוי חיובי שחל באורח חייו של האחרון, כמו גם התרשמות שירות המבחן מהעדר מסוכנות, מצאתי להורות על שחרורו בתנאים הבאים:

- א. הפקדה במזומן על סך: 7500 ₪
- ב. ערבות צד ג' על סך: 25,000 ₪
- ג. ערבות עצמית על סך: 50,000 ₪
- ד. נאסר על המשיב ליצור כל קשר עם מי מהמתלוננות ו/או מי מהמעורבים בפרשיה בין בישיר ובין אם על ידי אחר.
- ה. המשיב ישהה במעצר בית מלא בביתו תחת פיקוחה של אמו.
- ו. ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ.

בתי-המשפט

בית המשפט המחוזי ת"א-יפו

באשר למשיבה 11, כאמור נוכח העובדה כי המדובר במעורבות ראשונה לה בפלילים, עברה נקי, גרושה ואם לשניים (הקטן בן 3 שנים), ומשום מעורבותה שהתאפיינה כשולית לעומת האחרים כעולה מכתב האישום, מבלי להמעיט בחלקה, ורצונה של זו לפרנס את משפחתה החד הורית, כמו גם לאור תסקיר המעצר החיובי שהוגש אודותה, לפיו שירות המבחן התרשם כי המשיבה מבטאת כיום קושי, מצוקה ודאגה לבנה הקטן, ומשכך הומלץ על שחרורה, ומשום העובדה כי המדובר בפרשיה ישנה יחסית, מצאתי להורות על שחרורה בתנאים הבאים:

- א. הפקדה במזומן על סך: 3500 ₪
- ב. ערבות עצמית + ערבות צד ג', כל אחד, על סך: 15,000 ₪ (ערבות צד ג' תחתם על ידי מר אנטולי צ'רייב).
- ג. ניתן צו עיכוב יציאה מהארץ
- ד. נאסר על המשיבה ליצור כל קשר עם המתלוונות ו/או מי מבין המעורבים בין בישיר ובין אם על ידי אחר.
- ה. המשיבה תשהה במעצר בית לילי החל מהשעה 20:00 בערב ועד השעה 6:00 בבוקר ביתו של ערב צד ג', מר צ'ארייב, בעיר ערד.

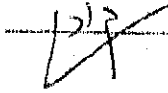
ניתנה היום, 9 מאי 2005, במעמד בעלי-הדין.

חאלד כבוב, שופט

משוחרר להמצאה

חתימה

בש"פ 4483/05

בש"פ 4489/05

בניית המשפט העליון

כבוד השופט א' גרוניס

בפני:

מדינת ישראל

העוררת בבש"פ 4483/05
והמשיבה בבש"פ 4489/05

נגד

1. זאב בן איוון שיף
2. ולדמיר בן ניסן חיימוב
3. מרק בן פימה פיקובסקי
4. גולנרה בן חרולה פיזולייב
5. ויקטור בן ולרי שולקין
6. סימונה בת נוסן בלודה

המשיבים בבש"פ 4483/05:

1. זאב בן איוון שיף
2. ויקטור בן ולרי שולקין

העוררים בבש"פ 4489/05:

ערים על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל-אביב
מיום 9.5.05 בב"ש 91281/05 שניתנה על ידי כבוד השופט
ח' כבוב

א' באייר החש"ס"ה (10.5.05)

תאריך הישיבה:

עו"ד ג' פילובסקי ועו"ד א' ליכטנברג

בשם העוררת בבש"פ 4483/05
והמשיבה בבש"פ 4489/05:

עו"ד ז' כרוזילי

בשם המשיבים 1 ו-5
בבש"פ 4483/05 והעוררים
בבש"פ 4489/05:

עו"ד י' שקלאר

בשם המשיבים 2 ו-3
בבש"פ 4483/05:

עו"ד ח' אכרהם

בשם המשיבה 4
בבש"פ 4483/05:

עו"ד ר' רוזנבלום

בשם המשיבה 6
בבש"פ 4483/05:

החלטה

1. ביום 9.3.05 החליט בית המשפט המחוזי בתל אביב (כב' השופט ח' כבוב) כי המשיבים 1-4 בבש"פ 4483/05 - אשר מרצים עונשי מאסר בגין עבירות קודמות - ייעצרו עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. עם זאת נקבע, כי מעצרו של משיבים אלה יבוצע בתנאי מאסר, היינו - לא יהיה במעצר כדי לפגוע באפשרותם להמשיך ולצאת לחופשות מהמאסר, באותה מתכונת אשר הייתה נתוגה קודם לכן. עוד הורה בית משפט קמא, כי משיבים 5-6 בבש"פ 4483/05 ישוחררו למעצר בית בערבויות כספיות מסוימות. שני העררים שלפניי מכוונים נגד ההחלטה הנוכחת.

2. ביום 11.4.05 הוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב כתב אישום נגד המשיבים 1-6 בבש"פ 4483/05 (להלן - המשיבים) ונגד המישה אחרים (להלן - כתב האישום). כתב האישום כולל המישה אישומים, אולם רק שלושה מהם נוגעים למשיבים. עניינם של שלושת האישומים האמורים הינו סחר בנשים לשם העסקתן בזנות וכן מעשים נוספים הקשורים לכך. רובו ככולו של האישום הראשון, אשר מכונן נגד משיבים 1-5 ונגד נאשמים נוספים, מתייחס למתלוננת ג.ר. על פי המתואר באישום זה, הוברחה ג.ר. לארץ במהלך חודש יוני 2002, ונמכרה על ידי משיב 2 לנאשמים אחרים על מנת שיעסיקה בזנות במכונני ליווי אשר בבעלותם. במהלך החודשים שלאחר הבאתה ארצה, הויבה ג.ר. לעבוד במספר מכונני ליווי ואף נמכרה בשנית ובשלישית, תוך שמרבית הנאשמים מתחלקים ברווחי עבודתה. במסגרת האישום הראשון מיוחסות למשיבים 1-5 עבירות שונות, וכיניהן סחר בבני אדם לעיסוק בזנות (סעיף 203א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין)), סרסרות למעשי זנות (סעיף 199(א) לחוק העונשין) וכן הבאת אדם לידי עיסוק בזנות בניסיונות מתמירות (סעיף 202 בצירוף סעיף 203(א) לחוק העונשין). האישום השלישי, אשר מופנה כנגד משיב 5 בלבד, עוסק במעשים אשר בוצעו, כך על פי הנטען, לקראת סוף שנת 2003 ביחס למתלוננת י.ס. העבירות המיוחסות למשיב 5 במסגרת אישום זה כוללות, בין היתר, סחר בבני אדם לעיסוק בזנות (להלן - סחר בבני אדם), סרסרות למעשי זנות (להלן - סרסרות), אינוס (סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין) ומעשה סרום (סעיף 347(ב) בצירוף סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין). האישום הרביעי מכונן נגד משיבה 6 ונגד שני אחרים. על פי הנטען באישום זה, קיבלה משיבה 6 לידיה שתי נשים על מנת שתעסיקן במכון הליווי אשר בניהולה. בתמורה לכך, זכתה משיבה 6 בחלק

מרווחי עבודתן של נשים אלו. העבירות המיוחסות למשיבה 6 כוללות סחר בבני אדם, סרסרות והחזקת מקום לשם זנות (סעיף 204 לחוק העונשין).

3. בר בכד עם הגשת כתב האישום, הגישה העווררת בבש"פ 4483/05 (להלן - העווררת) בקשה למעצרו של כלל הנאשמים - וביניהם המשיבים - עד תום ההליכים המשפטיים נגדם. ביום 9.5.05 הכריע בית המשפט המחוזי (כב' השופט ח' כבוב) בבקשה ככל שנוגעת היא למשיבים. נפסק, כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתם של המשיבים וכן קיימת עילה מעצר לגביהם. משכך, עבר בית משפט קמא לבחון את האפשרות לאימוצן של הלופות מעצר ביחס למשיבים. נזכיר בהקשר זה, כי המשיבים 4-1 מרצים עונשי מאסר בגין עבירות קודמות בהן הורשעו, וכי במסגרת תנאי מאסרם נהנים הם מחופשות תקופתיות. על רקע עובדה זו הגיעה הערכאה דלמטה לכלל מסקנה, כי אמנם יש מקום להורות על מעצרו של משיבים 4-1 עד תום ההליכים נגדם, אלא שהמעצר יבוצע בתנאי מאסר. בדרך זו לא יפגע המעצר באפשרותם של המשיבים האמורים לצאת לחופשות. בית המשפט המחוזי המשיך והורה על שחרורם של משיבים 6-5 בתנאים מגבילים. משיב 5 שוחרר למעצר בית מלא, ואילו משיבה 6 שוחררה למעצר בית חלקי. כן נקבעו לגביהם ערכויות כספיות מסוימות. לבקשת העווררת, עיכב בית המשפט המחוזי את שחרורם של משיבים 6-5 עד ליום 10.5.05 בשעה 12:00 על מנת לאפשר הגשת ערר לבית משפט זה. יוער, כי שניים מן הנאשמים הנוותרים, אשר מרצים אף הם עונשי מאסר בגין עבירות קודמות, הסכימו להארכת מעצרו עד תום ההליכים. נכון ליום הגשת הערר, טרם נפלה הכרעה בעניינם של שלושת הנאשמים הנוותרים.

4. על החלטתו של בית המשפט המחוזי הוגשו שני עררים. הערר האחד, אשר הוגש מטעם העווררת (בש"פ 4483/05), מכוון כנגד הקביעה לפיה רשאים משיבים 4-1 להמשיך ולצאת לחופשות, וכן כנגד שחרורם של משיבים 6-5 להלופת מעצר. הערר השני, אשר הוגש מטעמם של משיבים 1 ו-5 (בש"פ 4489/05), מכוון כנגד מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים וכן כנגד מעצר הבית אשר הוטל על משיב 5. ארון תחילה בעניינם של משיבים 4-1, ולאחר מכן אפנה לרון בעניינו של משיב 5 ובעניינה של משיבה 6.

5. כאמור, משיבים 4-1 היום אסירים המרצים עונשי מאסר שננזרו עליהם במסגרת הליכים קודמים. נסקור עתה בקצרה את הרשעותיהם הקודמות של משיבים אלה. ביום 23.2.04 הורשע משיב 1, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סחר בבני אדם וסרסרות (הפ"ח 1067/03). זאת, בגין אספקת שתי נשים למכון ליווי ברח' טברסקי

כתל אביב בחדש מאי 2002 או בסמוך לכך. בעקבות ההרשעה, נידון משיב 1 לשבע שנות מאסר, מתוכן ארבע שנים בפועל והיתרה על תנאי. כן הושת עליו קנס כספי. משיב 2 הורשע, כמסגרת הסדר טיעון, בעבירות שונות וכיניהן סחר בבני אדם וסרסרות (תפ"ח 1237/02, תפ"ח 1151/03). חלק הארי של העבירות בגין הורשע משיב 2 בוצעו במהלך שנת 2002. בעקבות ההרשעה, נידון משיב 2 לאחת עשרה שנות מאסר, מתוכן חשע שנים בפועל והיתר על תנאי. כן חויב משיב 2 לשלם פיצוי כספי למתלוננות. משיב 3 הורשע אף הוא, במסגרת הסדר טיעון, כמספר עבירות וכיניהן סחר בבני אדם וסרסרות (תפ"ח 1216/02). ביום 5.2.04 נגזרו עליו שבע שנות מאסר, מתוכן חמש שנים בפועל, וכן הושת עליו קנס כספי. כמו כן, במסגרת הליך נוסף הורשע משיב 3 בעבירה של הבאת אדם לידי עיסוק בזנות (תפ"ח 1167/03). ביום 18.11.04 נידון הוא בגין הרשעה זו לשנת מאסר אחת, אשר תרוצה בחופף לתקופת המאסר הקודמת, וכן לשנת מאסר אחת על תנאי. העבירות אשר בגין הורשע משיב 3 במסגרת שני ההליכים הנזכרים בוצעו בשנים 2002-2003. משיב 4 הורשעה אף היא בעבירות שונות אשר בוצעו בשנים 2002-2003, וכיניהן סחר בבני אדם, סרסרות ואחזקה מקום לשם זנות (תפ"ח 1167/03). בעקבות הרשעה זו, נגזרו עליה ארבע שנות מאסר בפועל, שנתיים מאסר על תנאי וכן קנס כספי.

6. במסגרת ההליך שלפניי העלו משיבים 1-4 את הטענה, כי המעשים המיוחסים להם בכתב האישום זהים לאלה אשר בגינם הועמדו לדין במסגרת ההליכים הקודמים. איני נדרש להכריע בטענה זו ככל שנוגעת היא למשיבים 2-4. מוכן אני להניח, כי אין חפיפה בין האירועים הנזכרים בכתב האישום לבין האירועים נשוא ההליכים הקודמים. אף אם כך הוא, הרי שדין עררה של העוררת ביחס למשיבים אלו, להידחות. כאמור, כל אחד מן המשיבים 2-4 הורשע כעבר בעבירות שונות, וכיניהן סחר בבני אדם וסרסרות, בשל מעשים אשר בוצעו בשנים 2002-2003. בגין עבירות אלה מרצים המשיבים הללו תקופות מאסר שונות. כחלק מתנאי מאסרם ועל פי נתלי שירות בתי הסוהר, הוחלט לאפשר למשיבים אלו לצאת לחופשות. נחזור ונדגיש: ההחלטה לאפשר למשיבים 2-4 לצאת לחופשות החקבלה על אף הרשעתם בעבירות חמורות, לרבות סחר בבני אדם. השאלה אשר נשאלת במסגרת ההליך דנא היא, האם יש בהגשתו של כתב האישום כדי לשנות דבר מה ביחס למידת מסוכנותם של המשיבים האמורים. דומני, כי מהויבים אלו להשיב בשלילה על שאלה זו. העבירות המיוחסות למשיבים 2-4 במסגרת כתב האישום הינן בעלות דמיון רב לעבירות בהן הורשעו במסגרת ההליכים הקודמים. אף מועד ביצועם של המעשים המפורטים בכתב האישום קרוב למועד בו נעברו העבירות נשוא ההליכים הקודמים. משכך, אין לקבל את הטענה כי העבירות המיוחסות למשיבים 2-4 במסגרת כתב האישום מהייכות למנוע את יציאתם לחופשות מן המאסר, בה בעת

שהרשעתם בגין מעשים דומים אשר אירעו באותה תקופה, אינה מונעת יציאתם לתופשות כאמור.

7. ועבור עתה לדון בנפרד בעניינו של משיב 1. משיב זה הגיש ערר מטעמו על ההחלטה לעוצרו עד תום ההליכים נגדו. במסגרת הערר טען המשיב, בין היתר, כי המעשים המיוחסים לו בכתב האישום זהים לאלה בהם הורשע במסגרת הליך קודם אשר התנהל נגדו. במלים אחרות, טענתו של משיב 1 הינה טענה מן הסוג של "כבר הורשעתי" (סעיף 149(5) להוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982). בשונה מן האמור ביחס למשיבים 2-4 (פיסקה 6), נדרשים אנו לבחון את הטענה האמורה, שכן קבלתה תוביל לקבלת עררו של משיב 1. כאמור, המשיב 1 הורשע ביום 23.2.04, במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של סחר בבני אדם וסרסרות. בפרק העובדות שבכתב האישום המתוקן בו הודה המשיב, צוין בין היתר כדלקמן:

1. במהלך חודש מאי 2002, או בסמוך לכך, רכש הנאשם ביחד עם אחר, 45% מהבעלות במכון ליווי ברח' טברסקי 15 בתל אביב...
2. בסמוך לאחר מכן, סיפק הנאשם למכון, שתי נשים אשר הועסקו שם בזנות, במשך תקופה של כ-5 חודשים, ובתמורה קיבל מחצית מכספי האתון.

ענינו חרואות, כי כתב האישום המתוקן אינו נוקב בשמותיהן של שתי הנשים אשר ביחס אליהן נעברו העבירות. בכתב האישום נשוא ההליך הנוכחי, מיוחסות למשיב 1 עבירות שונות ביחס למתלוננת ג.ר., וכיניהן סחר בבני אדם וסרסרות. על פי הנטען בכתב האישום, בסמוך לאחר הבאתה ארצה ביוני 2002 נמכרה ג.ר. על מנת שתועסק בזנות. בתחילה הועסקה ג.ר. במכון אשר ברח' טברסקי בתל אביב, ומשיב 1 - אשר על פי הנטען הינו אחד מן הבעלים של מכון זה - זכה לחלק מרווחי עבודתה. באוגוסט 2002, לאור שיפוצים אשר נערכו במכון הנזכר, הועברה ג.ר. למספר מכונים אחרים. אף במכונים אלו התחלק משיב 1 ברווחי עבודתה עם נאשמים אחרים.

8. מהשוואת האישומים נגד משיב 1 בשני כתבי האישום עולה לכאורה, כי אפשר שקיימת חפיפה - ולו חלקית - בין המעשים בהם הורשע משיב 1 במסגרת ההליך הקודם, לבין המעשים המיוחסים לו במסגרת כתב האישום דנא. אמנם, ייתכן שבסופו של יום תגיע הערכאה הדיונית לכלל מסקנה כי יש לדחות את טענתו המקדמית של המשיב, במלואה או בחלקה. עם זאת, משהעוררת לא סיפקה כל הסבר לחפיפה הנוכחת, סבורני שאין מקום להורות על מעצרו של משיב 1 עד תום ההליכים נגדו. ברי,

כי ככל שיעלה בידי העוררת להבהיר העניין, אם על ידי תיקון כחב האישום או כדרך אחרת, הוא היא רשאית להגיש בקשה לעיון חוזר בנושא זה בפני הערכאה הדיונית.

9. כאמור, במסגרת האישום הראשון והאישום השלישי אשר בכחב האישום, מיוחסות למשיב 5 עבירות שונות וביניהן סחר בבני אדם וסרסרות (ראו פסקה 2 לעיל). בית המשפט המחוזי קבע כי קיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב 5, אולם הורה על שהוררו למעצר בית. הן העוררת והן המשיב 5 משיגים על החלטה זו. לטענת המשיב, טעה בית משפט קמא בקובעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו. מאידך, לטענת העוררת היה על בית המשפט להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. כפי שיובהר מיד, דינן של ההשגות הנזכרות להידחות.

10. הודעותיה של ג.ר. קושרות בבירור את משיב 5 למעשים נשוא האישום הראשון. אין בכזונתי לפרט את שנאמר במסגרת הודעות אלו. די כי אציין, שבהודעות הנזכרות יש כדי לבסס באופן לכאורי את עבירות הסחר בבני אדם והסרסרות אשר מיוחסות למשיב 5 במסגרת האישום הראשון. לעניין האישום השלישי טוען משיב 5, כי מאחר שהמתלוננת י.ס. עזבה את הארץ וככל הנראה לא ניתן יהיה להעידה, הרי שאין מקום להביא בחשבון את הודעותיה במסגרת בחינת קיומן של ראיות לכאורה. גם אם צודק המשיב בטענתו, אין בכך כדי להועיל לו. זאת, מאחר שהודעתה של גלינה ברקמן, אשר ניהלה את מכון הליווי בו הוצסקה י.ס., קושרת את המשיב 5 למעשה הסחר הנזכר במסגרת האישום השלישי. משמע, אף בהחלם מהודעותיה של י.ס., קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב ביחס לחלק מן העבירות נשוא האישום השלישי, וביניהן עבירת הסחר בבני אדם. משהגענו לכלל מסקנה כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של משיב 5, למצער ביחס לחלק הארי של האישומים נגדו, נעבור עתה לבחון האם יש מקום להתערב בהחלטתו של בית המשפט המחוזי לשחררו להלופת מעצר.

11. אין חולק, כי העבירות המיוחסות למשיב 5 במסגרת כחב האישום הינן עבירות חמורות. זאת ועוד, כדומה למשיבים 1-4 אף למשיב 5 עבר פלילי. המשיב הורשע בעבירות של סרסרות, החזקת מקום לשם זנות וסחיטה באיומים (תפ"ח 1064/02). ביום 10.7.02 הושטו עליו שישה חודשי מאסר בפועל וכן שישה עשר חודשי מאסר על תנאי. ביום 22.6.04 הורשע המשיב בעבירה של נשיאת נשק שלא כדין (סעיף 144(א) לחוק העונשין), ונגזרו עליו שבעה חודשי מאסר על תנאי וכן קנס כספי (ת"פ 7114/03). אף על פי כן - ולא בלי היסוס - הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום לשנות

מהחלטתו של בית המשפט המהווי לעניין שחרור המשיב 5 לחלופת מעצר. שני מעמים עיקריים עומדים בבסיס הכרעתי זו. האחד, חסקיר המעצר אשר נערך ביחס למשיב, אשר ממנו עולה כי בתקופה האחרונה חל שינוי חיובי בהתנהלותו. עוד עולה מן התסקיר, כי המשיב סובל מצהבת זיהומית ומסכרת. השני, הזמן אשר חלף מאז ביצוען של העבירות המיוחסות למשיב והיעדר נחישות מספקת מצידם של גורמי האכיפה. אבהיר עתה את דבריי האחרונים. מעורבותו של המשיב במעשים ושוא האישום השלישי התגלתה כבר בחודש דצמבר 2003. הגם שהוצא נגדו צו מעצר בסמוך לאחר מכן, לא נעצר המשיב ואף לא נתקן ביחס למעשים האמורים עד לחודש אפריל 2005, עת נעצר בגין העבירות ושוא האישום הראשון. במסגרת ההליכים שלפניי לא העלתה העוררת טעם כלשהו למצב עניינים זה. מכל מקום, השיהוי הנזכר אינו מתיישב עם הטענה בדבר מסוכנותו של המשיב 5. אכן, התנהלותה של העוררת ביחס לעבירות המיוחסות למשיב במסגרת האישום הראשון אינה לוקה בשיהוי. עם זאת, עבירות אלו מתייחסות למעשים אשר בוצעו, כך על פי הנטען, בשנת 2002. אין להתעלם מן הזמן הרב אשר חלף מאז.

12. דינו של הערר ביחס למשיבה 6 להידחות אף הוא, וזאת מן הטעמים המצטברים הבאים: ראשית, ביום 9.2.05, לאחר שנעצרה ונחקרה ביחס לאירועים ושוא כתב האישום, שותררה משיבה 6 למעצר בית בן חמישה ימים. המשיבה שבה ונעצרה בשנית רק ביום 10.4.05, בסמוך לפני הגשת כתב האישום וכחודשיים לאחר שחרורה ממעצר. עובדה זו הינה בעלת חשיבות בכואנו להכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים, מה גם שהעוררת לא נתנה כל טעם מדוע יש לשוב ולהורות על מעצרה של המשיבה. שנית, חסקיר המעצר אשר נערך ביחס למשיבה 6 המליץ על שחרורה למעצר בית בביתו של מכרה בערד. בתסקיר הובעה ההערכה, כי "השהייה בעיר מרוחקת במנותק מגורמי סיכון בחייה יכולה להפתח מרמת הסיכון בהתנהגותה". עוד צוין בתסקיר, כי משיבה 6 הינה אם לילד כבן שלוש שנים. בית המשפט המתווז אימץ את החלופה הנזכרת, והורה על שחרורה של משיבה 6 למעצר בית חלקי בערד. שלישית, להבדיל מיתר המשיבים דוא, משיבה 6 נעדרת עבר פלילי. אכן, המשיבה אינה מכחישה כי אף לאחר שחרורה מן המעצר בחודש פברואר 2005, המשיכה היא בניהולו של מכוון הליויי ושוא האישום הרביעי אשר בכתב האישום. עם זאת, לא הועלתה כל טענה בדבר ביצוען של עבירות סחר בבני אדם או סרסרות בתקופה זו.

13. בשולי הדברים, אבקש להתייחס לנקודה נוספת. החלטתו של בית המשפט המחוזי בעניינם של המשיבים ניתנה ביום 9.5.05 במעמד הצדדים. מיד עם שימוע ההחלטה, ביקשה העוררת לעכב את שהורום של משיבים 5-6 על מנת לאפשר לה

להגיש ערר לבית משפט זה. בית משפט קמא נענה לבקשה, ועיכב את השחרור עד ליום המחרת בשעה 12:00, קרי - למשך כ-24 שעות. על אף החשיבות הטמונה בהחשפת הליך הערר במקרים כגון דא, קציבה של 24 שעות אינה מספקת. ראוי לזכור כי במהלך התקופה יש להגיש ערר, לזמן את פרקליטיהם של בעלי הדין, לדאוג להבאתם של העצורים לדיון וכן לקיים את הדיון. אפשר שהקופה של יממה אחת מספקת כאשר מדובר בערר על החלטה של בית משפט שלום לבית משפט מחוזי באותה עיר. אין די ב-24 שעות לשם טיפול בכל הדרוש כאשר עסקינן בערר לבית המשפט העליון. על כן ככלל, ולמעט במקרים יוצאי דופן, ראוי כי תיקבע תקופה בת 48 שעות לעיכוב השחרור (סעיף 55(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996; והשוו, בש"פ 7602/04 מדינת ישראל נ' אבו אלהוא (לא פורסם) ובש"פ 9821/03 מדינת ישראל נ' סיסבון (לא פורסם)).

14. סוף דבר, עררה של העוררת נדחה, ואילו עררם של משיבים 1 ו-5 מתקבל בחלקו, אך ביחס למשיב 1. הואיל והתעוררה שאלה באשר למשמעות קביעתו של בית המשפט המחוזי בעניינם של משיבים 1-4, מובהר כי לאור ההחלטה, שהערר לגביה נדחה, אין מניעה ליתן חופשות למשיבים אלה אם זכאים הם לקבלת חופשות במעמדם כאסירים. היותם אף במעמד של עצורים לא תימונע מתן חופשות, הכל כפי שיקבע שירות בתי הסוהר.

ניחנה היום, י' באייר תשס"ה (19.5.05)

שריף ט